

NADAL DE AGORA E SEMPRE

*Noiteboa, Noitevella, panxoliñas e panxolas,
nacementos, luces, soños,
sol invicto que festexa con músicas e trobas.
Sol invicto que festexa
por sempre e mais agora ese goce, este agasallo
que nos sorprende na alma e no corazón namora.
Solsticios que abren os días, un Neno coa Boa Nova
noites inmensas sen sol,
de frío en brillo de estrelas e a Luz que venceu ás sombras.
Foi nun portal de Belén que Begonte rememora
o amor a orixe que temos,
amor ás cousas pequenas o amor á terra, que é nosa.
Foi no feliz encontro
para impedir que a esperanza nunca abandonarnos poida.
Un Nadal de agora e sempre,
que nos estremece aínda, máis por dentro que por fóra.*

Sen saber como, ...chega.

E faino como aquel que pousa a sarabia das brétemas
namorada e lenta, nun prado novidoso e tecido en verdes novos, de herba fresca.
Chega por sorpresa, en silencio
para resultar adolescente e innovador, distinto e recente entre os fumes do fogar
e nas mañás húmidas da choiva, no bafo de imaxes
xa moitas veces lembradas.

Vén en anovadas formas, en figuras de barro que abraian
dentro dos nosos ollos, e traen de atrás toda a nosa infancia.

Un Nadal de agora e sempre,
reencontrado, en luces de festa e voces
cando chegado o tempo, chaman de novo por nós
a sorprendernos en soños cos recendos do lume e fume, no escuro das longas noites,
nos figos pasos e as noces, en cantigas suaves e ledas,
desas que os tantos medos arredan para amolecer os fríos por detrás de enormes tebras.
Un Nadal de agora e sempre
que neste amparo enfeitiza tenruras, suaves e quentes do amor
desas que veñen sumadas á confianza que pon en nós ese cómplice sentir, cheo de azos
que se actualiza en dozuras, en tremores e salaios
que son as formas de amor para fortalecernos a ansia de seguir loitando os días,
erguendo dos prantos e das mágoas
e que, por riba, aluman as duras bágoas que nos oprimen o corazón.
Nadal de agora e sempre, ese que volve por nós
para acender a Luz que prende a chama e ergue das cinzas mestas
para facernos recuperar a ilusión, feita promesa
que en lume esclarece e, cal milagre, fai que poidamos soñar
desde o máis fondo para facer posible o sorriso, para facer que esvaezan
penas como escumas que de vagar, ensomen na area aquelas ondas do mar,
chegadas ao devalo, cando pousan a xerfa no sosego dos pensamentos e as memorias,
nun solpor que as paraliza e que as sorprende perdidas xa, nas entrañas do areal.
Nadal das evocacións, outrora tristes, que habitan en nós
e desde a historia nos traen ausencias e pesares, pesadelos e medos, remorsos
desde aquela dor de atrás.

Nadal de agora e sempre
que agasallas memorias felices, tristuras e soidades da nostalxia,
cando aveñen desde o silencio que acompañan as nosas almas
sempre perdidas,
e buscan por entre as sombras incansables, as máis sentidas lembranzas,
alá dos intres gardados, no alén das propias entrañas.

Nadal de agora e sempre
farás sorrir de novo á aquel Neno de Luz cheo
o que naceu de humilde berce e que alumea desde a noite, nunha estrela
no alto das distancias, que está moito atrás dos ollos e da retina,
moito atrás aló da longa ollada, moito máis aló do ceo
pero que aínda nos pon na ollada ese alento da esperada Luz tan leda!
Nadal de agora e sempre que aposta por construír,
por facer e alzar, por fabricar anceios
sobre todo cando estamos tristes, ou sentíndonos insatisfeitos, no desagrado,
no cansazo, na melancolía dos días que se fan duros
cando non vemos o Sol e todo se nos volven grises
e nos encobren e ocultan desexos na mesma deixadez que nos paraliza,
que nos acovarda e que nos encolle, que nos cega e nos reprime.
Nadal de agora e sempre
ese de corraxir dos erros, reflexivo
que nos obriga a mirarnos diante das oportunidades
para verbalizar os sentimentos
que brotan sempre e nos fan comprender que podemos integrarnos
nun mundo que hai que saber levar, para superar
para ver de lonxe en perspectiva as cousas que nos suceden, e erguer.
Nadal de agora e sempre
confiado no esforzo, no reencontro da consciencia que nos volva a nós
converténdonos en protagonistas da nosa propia narración,
aquela que nos pertence e que nos fai sentir seguros,
atopados entre aquelas emocións desfiguradas,
volvendo á nosa esencia agochada no espírito, nesa enerxía
que envolve as vidas e tece unha ilusión inusitada
que nos dará forzas para seguir
e erixirnos por riba das cinzas da borrarreira nas que ardemos.
Nadal de agora e sempre
ese que vén para recuperar o optimismo, para arredar da dúbida
e anunciar aquel horizonte limpo que segue a mostrarnos o camiño,

aquel vello camiño de sempre e de agora
que habita ecos doutro tempo e que abre o mañá cheo de aconteceres certos
que nos agardan e acollen, na ledicia dun Meniño,
aquel que é fillo da Luz, da cor e da calor, da natureza sorprendente
que aínda alá, onde non vemos, garda os fundamentos do ser e de ter,
en momentos máxicos e marabillados nos que hoxe habitamos
e habitaremos sempre.